

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: אלפסה יולזרי	שם פרטי: בטי
---------------------------	-----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: יולזרי	בלועזית Ulzari	שם נעורים: יולזרי
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: ביאטריס	בלועזית Beatrice	מין: ז / נ תאריך לידה: 21/2/1932
מקום לידה (ישוב, מחוז): סופיה	בלועזית Sofia	ארץ לידה: בולגריה
שם פרטי של האב: יוסף	שם פרטי ושם נעורים של האם: פאני בן בסט	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	שם נעורים של האישה:	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה : סופיה	בלועזית Sofia	ארץ המגורים: בולגריה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: כתה א'	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): סופיה, זלטיצה		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור: זלטיצה	תאריך השחרור: 8/9/1944	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? סופיה	
מקומות/מחנות בדרך לארץ:	שנת עליה: 1949	שם האנייה (אם עלה בדרך הים): בולגריה

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

לפני המלחמה מצב משפחתי היה מעל הממוצע מבחינה כלכלית וחברתית. גרנו ברובע המאוכלס ברובו בבולגרים-נוצרים והקשר איתם היה מצוין, לא הורגשה אנטישמיות והיה כבוד הדדי, חיינו בשלום עם שכנינו הבולגרים ולרוב אף בילינו ביחד. למדתי בבית ספר בולגרי ואף פעם לא קראו לי בשמות גנאי למרות שהייתי היהודיה היחידה בכיתה.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אזווקואציה למרכז ברית המועצות):

המלחמה החלה ביום הראשון של של לימודי כיתה א', 1.9.39, ההורים שליוו את הילדים לבית הספר התלחשו והיו כאלה שדיברו בלהט ואנחנו, הילדים הקטנים, הבנו שמדברים על משהו רציני ושמשהו נורא עלול להתרחש. בעקבות המלחמה מצבנו החל משתנה לרעה, רבים מהמבוגרים החלו להתנהג אחרת. הוקמו ארגונים פאשיסטים ותנועות נוער שנקראו "ברניק" ובהם הטיפו לשנאת מיעוטים ובעיקר לשנאת יהודים. עם הזמן רוב הילדים מהשכונה החלו להציק ולהרביץ לי קשות. ברחוב שלנו מצבנו היה איום מכיוון שבצמוד לביתנו עבר לגור שר הפנים גברובסקי אשר היה שותף פעיל בחקיקת חוקים נגד היהודים וגם בביצועם. על יד שער ביתו הוצב שוטר ששמר יום ולילה והיה מפחיד מאוד לעבור לידו ולכן חיפשנו דרכים עוקפות להגיע לביתנו. אבי מצדו ניסה להסתדר עם השוטר כדי שיוכל לעבור לידו בדרך הביתה.

באותה העת צויו על היהודים לענוד כוכב צהוב. בשנת 1941 כשהגרמנים נכנסו לבולגריה נוספה עוד צרה. במרחק כמה בתים מביתנו, בפינת הרחוב, הוקמה השלוחה של הגסטפו וגם שם הציבו שוטרים והפעם גם חיילים גרמנים. היה פחד עצום לצאת לרחובות. מצבנו הורע עוד יותר כשהטילו על היהודים עוצר ואסרו עלינו להסתובב בחוץ אלא רק בשעות מסוימות.

זמן מה לאחר מכן הועברנו לרובע היהודי, שם הצטמצמו כמה משפחות בדירה קטנה. במאי 1943 החל הגירוש הגדול של יהודי סופיה. צווה עלינו לעבור לעיר אחרת בכוונה להעבירנו מאוחר יותר למחנות ההשמדה, אולם משפחתי הצליחה לברוח לכפר בולגרי קטן. בכפר זה לא ידעו שאנו יהודים ואבי קשר קשר עם הפרטיזנים המקומיים ונפגש עימם. הדבר נודע למשטרה ואבי נעצר והוכה קשות.

אנשים רבים מהעם הבולגרי שאיני יודעת לנקוב בשמם עזרו במלחמה לאבי, אבל בעיקר תמך בנו הפטריארך הבולגרי קיריל, אשר היה ידיד המשפחה וכיהן באותו הזמן כמטרופוליט העיר פלובדיב. הוא הציל את יהודי פלובדיב ממוות בטוח.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

עם כניסת הצבא הרוסי לבולגריה בספטמבר 1944 שוחררנו מהרדיפות הנאציות ולמעשה ניצלנו. חזרנו לסופיה ומצאנו אותה הרוסה, היא הפוצצה קשות וביתנו כמובן, נפגע קשה גם כן. תקופה מסוימת גרנו כמה משפחות בדירתם של בני-דודים ולאחר כשנה לערך דירתנו שופצה ושבנו לגור בביתנו המקורי. בד בבד שבתנו לספסל הלימודים. באותה התקופה משפחתי, יחד עם משפחות נוספות, החלו בעבודות שיקום אשר כללו פינוי הריסות, בניית כבישים וכו'. אבי איבד את מקור פרנסתו ועקב כך הידרדר מצב בריאותו הרפואי. בעקבות ביקורו של דוד בן גוריון בעיר התחלנו לחשוב על עלייה לארץ ישראל.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

בארץ הייתה לנו קליטה קשה מאוד ולא הצלחתי לסיים תיכון עקב קשיים בשפה העברית. התגוררנו ברמלה ונאלצתי ללמוד בתל-אביב, משימה שהייתה כמעט ובלתי אפשרית. הורי עבדו קשה מאוד ואבי קיבל אירוע מוחי, מה שהכביד עלינו עד מאוד. למרות זאת הצלחתי להקים משפחה: נישאתי והולדתי שלושה בנים אשר סיימו אוניברסיטה והתקדמו יפה ואני הצלחתי לסיים סמינר למורות והצטיינתי בעבודתי. בערוב ימי התמסרתי לכתובה והוצאתי ספר העוסק בהיסטוריה. בנוסף אני מתנדבת כעיתונאית בעיתון לגימלאים בעיריית חולון ומשתתפת בחוג לספרות שבו נערכים מופעים תרבותיים פעם בחודש במרכז מנדל ביפו.